

S ímé, eljött a második csoda

Már a tavalyi, I. Budapesti Rézfúvós Találkozó gálahangversenye is sokáig emlékezetes maradt, de a közelmúltbeli II. seregszemlét követő örömmzenélés a feledhetetlen élmények világába emelte azokat, akik a részesei lehettek.

Mivel a Schagerl hangszerei a világszínvonalat jelentik, magától értetődik, hogy a rézfúvós zene legelhivatottabbjai szívesen játszanak e ragyogó instrumentumokon. S azt se tagadjuk – mert nincs benne semmi véletlen –, hogy a mesteri trombita, harsona, kürt, tuba a „rezesek” családjának fantasztikusan felkészült virtuózait vonzza magához.

A II. Budapesti Rézfúvós Találkozó gálahangversenye ünnep volt a szervezőknek, a zenészeknek és a közönségnek egyaránt. Ez az a koncert, amelyet a muzika művelői és szerelmesei egyformán élveztek. Semmi munka (naná, annyi tanulás és gyakorlás után...), semmi produkció (na ja, lazán kirázzák a bravúrdarabokat), csupán „csak” szóltak, zengtek, hullámoztak a hol érces, hol zsongító dallamok, hogy a hallgatóság mindeközben önmagáról megfeledkezve vesse bele magát a zene – e semmihez sem fogható csoda – átölelésébe.

Tarkövi Gábor a Berlini Filharmonikusok szupercsapatának tagja, mely kitüntetett rangot még a botfűlűek is a helyén értékelik. Amit ő nem tud, azt nem is kell tudnia senkinek. Fárasztó utazások, tanítások után is frissen, jókedvűen, lenyűgözően szól a trombita, ha a kezébe veszi. A Schagerl All Stars együttes élén ránk kacsint, majd felénk suhint néhány örömhormon-termelő dallamot, hogy aztán átadja a főhelyet a többieknek. Akik sorra-rendre élnek is a lehetőséggel. S játszon bár az este folyamán tuba- vagy harsonazenekar, sültbolond az, aki úgy gondolta, a rézfúvós zenével be lehet telni. Ezzel és így – sosem. Mindehhez valódi játszótárs Edgar Manyak (Berlini Rádiózenekar) és Kiss Zoltán (Mnozil Brass) harsonás – akik amúgy, otthon, papucsban, amikor nem látjuk, Csilicsala bácsiként gyakorolják mágikus tudományukat: szorgosan művelik a varázslást. S ebben a bűbájlásban méltó „elkövető” a Heavy Bass Bras Guys Tubaquartet és a Warsaw Brass Trio minden tagja.

S akkor bejön Oystein Baadsvik – hivatalosan: norvég nemzetközi szólista, nem hivatalosan: a szerény mosolyú zseni –, aki a tubáját úgy hordozza felfoghatatlanul hosszú ujjával, mintha egy zacskó pattogatott kukoricát tartana maga előtt. De nem pattogatott kukorica az, hanem sokkalis hangszer. Mintha nem is értené, miért dübörög fel a taps, hiszen nem csinált még semmit. Na ja, tavalyról tudjuk, mire számíthatunk... S akkor rákezd a fújni, akárha valami jóféle fűzfa síppal játszadozna. Aki azt állítja, hogy ő látta, Baadsvik miképpen tornáztatja ujjait a billentyűkön, bizony mondom: füllent, s másban se higgyenek neki. Azt élő ember nem képes követni. Csak hallani. Amint az a böhönye hangszer sír, kacag, mesél, tréfál, mennydörög – mikor mi a dolga. Ritmus, dallam, harmónia. Hiába, no, vannak ilyen fiúk, akiknek a zene a szívdobogás és a lélegzetvétel. Összefoglalólag: a létezés.

Immár másodszor történt meg hát a csoda. Uraim, ismét eljöttetek Ausztria és Németország világhíres műhelyeiből, Európa és Magyarország ragyogó zenekaraiból, s elhoztátok szólóhangszereiteket, hogy rajtuk szerelmet valljatok magatoknak és a publikumnak.

S mi megértettük. Vörösre tapsoltuk a tenyerünket, hurráztunk-olléztunk-füttyengettünk. Tőlünk ez telik.

És a türelmetlen türelem, amivel a folytatásra várunk.

Budai Horváth József